

Arrest

nr. 75 938 van 28 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 8 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 24 februari 2011 het Rijk binnen en diende op 25 februari 2011 een asielaanvraag in. Op 9 november 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Nepalese nationaliteit en bent u afkomstig uit Ward 5, Kalanpur VDC (Village Development Committee), in Nuwakot District (Nepal). Uw vader is een aanhanger van de vroegere koning van Nepal en was in uw kinderjaren lokale voorzitter van de pro-monarchistische Rastriya Prajatantra Party-Nepal (RPP-N) in uw VDC. Uw vader ging ongeveer 10 à 15 jaar geleden op

pensioen en is naar uw weten niet langer politiek actief. Uzelf bent nooit politiek actief geweest en u bent niet geïnteresseerd in het vervoegen van de RPP-N. Omwille van de royalistische sympathieën van uw vader steunt u wel de koning. Een tweetal jaar geleden kreeg u bij u thuis in uw geboortedorp bezoek van een groep van 15 à 20 gemaskerde maoïsten. Ze vroegen u om hen te vervoegen en dreigden ermee u te vermoorden indien u zou weigeren. Omdat u de koning steunt, weigerde u toch op hun verzoek in te gaan. U werd ook nog op andere momenten en plaatsen in uw dorp door gemaskerde maoïsten gevraagd om zich bij hen te vervoegen. In totaal gebeurde dit 2 à 3 keer. Kort na de inval bij u thuis nam u de beslissing om uw geboortedorp te verlaten. U vertrok naar Kathmandu waar u zich in Kirtipu Metropolitan City vestigde. U dacht dat het daar veiliger voor u zou zijn. 1 à 2 maanden na uw aankomst in Kathmandu begonnen maoïstische strijders (Maobadi) u op straat lastig te vallen, waarbij ze steeds aan u vroegen om hun partij te vervoegen. U werd door de Maobadi frequent op straat lastiggevallen, dit telkens wanneer ze u op straat tegenkwamen. Nadat uw adres in Kathmandu bekend was bij de Maobadi, werd u nog frequenter, soms zelfs wekelijks, in uw huurwoning door hen lastiggevallen. Zowel op straat als bij u thuis kwamen zij telkens in een groep van 10 à 15 personen naar u toe. Zij droegen steeds een legeruniform en stelden zich telkens voor als Maobadi. U was echter niet in staat om hen te herkennen. Soms droegen ze ook wapens. Hun eis was dat u hen zou vervoegen en ze namen het u kwalijk dat u de koning steunde. Mocht u hiertegen ingaan, dan zouden ze u vermoorden. Uit angst voor de Maobadi heeft u deze herhaaldelijke incidenten nooit aan de politie of hogere instanties gerapporteerd, noch in uw geboortedorp noch in Kathmandu. In totaal bleef u 2 jaar in Kathmandu wonen, steeds op hetzelfde adres. U had gedurende die periode geen werk en u zocht er ook niet naar, daar u amper uw woning verliet uit angst voor de Maobadi. Eén maand voor uw vertrek werd u voor het laatst lastiggevallen door de Maobadi. U was er ondertussen in geslaagd om in contact te komen met een mensensmokkelaar en had uw reis naar Europa geregeld. In de maand februari van 2011 verliet u Nepal. U reisde eerst met de bus naar India. Vervolgens nam u vanuit Delhi (India) het vliegtuig naar Frankrijk. U deed deze reis in het bijzijn van een mensensmokkelaar en in het bezit van een vals Indiaas paspoort. Vanuit Frankrijk reisde u via de weg verder naar België. Op 24 februari 2011 kwam u in België aan en de volgende dag vroeg u hier asiel aan. Ter staving van uw identiteit legde u een identiteitsattest uitgereikt door Kalanpur VDC neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg van India naar Frankrijk en de daarbij gebruikte reisdocumenten de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Nepal en van uw asielrelaas in zeer ernstige mate ondermijnen. U legde ondermeer tegenstrijdige verklaringen af ten overstaan van het Commissariaat-generaal en de Dienst Vreemdelingenzaken over uw reisdocumenten. Zo verklaarde u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken met een (ver)vals(t) Indiaas paspoort met uw eigen foto maar op naam van R. T. vanuit Delhi naar Frankrijk te zijn gereisd (verklaring DVZ, vraag 34). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u evenwel met een vals Indiaas paspoort, waarvan u de identiteit (naam, voornaam, foto, geboortedatum, -plaats, etc.), niet kende vanuit Delhi (India) naar Frankrijk te zijn gereisd (gehoorverslag CGVS, p.6). U stelde voorts op het Commissariaat-generaal nooit op de hoogte te zijn geweest van de identiteit in dit door u gebruikte paspoort. U zou nooit in de mogelijkheid zijn geweest dit te controleren. De smokkelaar die u vergezelde tijdens deze reis hield immers steeds het paspoort bij zich. Hij zou u ook nooit over de naam en andere (persoons)gegevens in dit paspoort ingelicht hebben (CGVS, p.6). Geconfronteerd tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal met deze tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen, stelde u inderdaad op de hoogte te zijn van de valse naam R. T., maar dat u dit op het moment van het gehoor bij het Commissariaat-generaal eenvoudigweg vergeten was te vermelden. U stelde echter nooit op de hoogte te zijn geweest van uw eigen foto in het vals paspoort. Deze uitleg is dan ook niet afdoende. Bovendien werden deze verklaringen door u ter akkoord ondertekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken nadat ze u nogmaals werden voorgelezen. Voorts dient hier te worden opgemerkt dat u tevens stelde niet te weten of het door u gebruikte paspoort al dan niet een visum bevatte (CGVS, p. 6). Gelet op het grote risico dat u zou hebben genomen om door het luchthavenpersoneel in zowel India als Europa aan herhaaldelijke (identiteits)controles en ondervragingen onderworpen te worden met betrekking tot uw persoon, uw reisdocumenten en uw (reis)bedoelingen - u kan hierbij ook steeds uitvoerig worden verhoord over de aard en de duur van het visum waarmee u reist en andere verplichtingen hiermee verbonden -, kan er nochtans van u verwacht worden dat u hierover meer details

zou kunnen verstrekken. Bovendien blijkt uit deze informatie dat in de internationale luchthavens van Delhi en Parijs de identiteit van alle reizigers strikt persoonlijk en individueel wordt nagegaan. Op deze regel zijn geen uitzonderingen. Uw bewering dat de smokkelaar uw paspoort vasthield en voorlegde aan de douanebeambte bij de controles in de luchthavens in India en in Frankrijk en dat u zelf toen niet gecontroleerd werd, is dan ook niet geloofwaardig (CGVS, p. 7). Uw bewering met betrekking tot uw binnenkomst op het Schengengrondgebied is dus niet aannemelijk. Tot slot moet worden opgemerkt dat u geen enkel stuk kon neerleggen ter staving van deze reisweg (vliegtuigtickets, boarding pass, bagagestickers). Het achterhouden van reisstukken maakt het tevens onmogelijk om uw reisweg na te gaan. U slaagde er ook niet in uw Nepalese staatsburgerschapkaart (Nagarikta Pramanpatra - vergelijkbaar met identiteitskaart, waarop tevens aangegeven is of aan een persoon een paspoort werd uitgereikt) neer te leggen. U gaf te kennen geen dergelijk identiteitsdocument in Nepal gehad te hebben. Dit alles kadert evenwel niet in een geloofwaardig asielrelaas (cf infra), waardoor hieraan dan ook geen geloof kan gehecht worden. Het vermoeden bestaat dan ook dat u mogelijks een Nepalees paspoort en staatsburgerschapkaart achterhoudt om iets te verhullen (uw vertrek met eigen paspoort uit Nepal, eerder vertrek uit Nepal, etc.).

Voorts komt uw geloofwaardigheid nog meer in gedrang door een aantal tegenstrijdigheden en tekortkomingen in uw verklaringen over uw problemen met de maoïsten.

Zo bleef u uiterst vaag over het tijds kader van de door u ingeroepen asielmotieven. Gedurende het volledige asielrelaas slaagde u geen enkele keer om een datum te plakken op uw incidenten met de maoïsten, noch deze op een consistente manier uiteen te zetten. Zo legde u tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal wisselende verklaringen af over de frequentie waarmee u werd lastiggevallen door de Maobadi. Oorspronkelijk stelde u 2 à 3 keer in uw geboortedorp lastiggevallen te zijn geweest door de Maobadi (CGVS, p.9). Toen u naar het aantal incidenten met Maobadi in Kathmandu werd gevraagd, stelde u aanvankelijk ook daar 2 à 3 keer geconfronteerd te zijn geweest met de Maobadi, om vervolgens evenwel aan te geven dat u in Kathmandu zelfs wekelijks door hen bedreigd werd. Toen u werd gevraagd om uitleg hoe dit mogelijk was, zette u uw verklaring recht en verklaarde u heel frequent lastiggevallen te zijn geweest in Kathmandu en 3 à 4 keer in uw geboortedorp (CGVS, p. 11).

Er kunnen tevens vraagtekens geplaatst kunnen worden bij uw bewering dat u de laatste twee jaar vele keren zowel thuis als op straat in Kathmandu bedreigd werd door groepen Maobadi, gekleed in een legeruniform en vaak gewapend, die zich telkens voorstelden als Maobadi. Deze beweringen zijn uiterst bevreemdend daar het Commissariaat-generaal over informatie beschikt waaruit blijkt dat in navolging van het globaal vredesakkoord van november 2006 (Comprehensive Peace Agreement - CPA) maoïstische strijders of Maobadi ontwapend en ondergebracht werden in 7 militaire kampementen verspreid over het ganse land, waar zij anno 2011 nog steeds verblijven.

Over uw problemen met de Maobadi legde u nog andere vage en weinig overtuigende verklaringen af. Zo kon u niet aangeven tot welke partij uw maoïstische belagers behoorden, alsook was u niet in staat om aan te geven of u telkens door dezelfde Maobadi bedreigd werd. U kon evenmin details geven over hoe de bedreigingen van de Maobadi precies geuit werden. U kwam niet verder dan te stellen dat de Maobadi tegen de koning zijn en aan u vroegen om hen te vervoegen. Indien u op hun vraag niet zou ingaan dan zouden ze u vermoorden (CGVS, p. 14). Daarnaast is het weinig aannemelijk dat u onder dwang de rangen van de Maobadi zou moeten vervoegen. U verklaarde immers deel uit te maken van een koningsgezinde familie en zelf ook sympathisant te zijn van de monarchie (CGVS, p.12). Met een politiek profiel dat lijnrecht tegenover de ideologie van de maoïsten staat, is het weinig geloofwaardig dat deze laatsten u zouden willen rekruteren. In dit verband dient overigens te worden gewezen op informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal, waaruit blijkt dat royalistische sympathieën op zich geen voldoende basis vormen om een doelwit te zijn van de maoïsten. INSEC, de belangrijkste mensenrechtenorganisatie in Nepal die in Nepal over een uitgebreid netwerk beschikt en mensenrechtenschendingen over het ganse grondgebied opvolgt, geeft zelf aan dat er momenteel geen enkele vervolging is op welk niveau dan ook van royalisten in Nepal. Verscheidene royalistische partijen blijven bovendien actief en partijen zoals RPP-N beschikken over vertegenwoordigers in het huidige parlement. Dat u, die nooit geïnteresseerd is geweest in het vervoegen van een politieke partij, continu en overal in Kathmandu door de Maobadi bedreigd zou zijn, is dan ook heel onwaarschijnlijk.

Wat betreft uw vrees voor de voortdurende bedreigingen van de Maobadi dient overigens opgemerkt te worden dat het tevens uiterst bevreemdend is dat u nergens, noch in uw geboortedorp, noch in Kathmandu ooit bescherming heeft gezocht bij de politie of bij andere instanties. Voor het nalaten van het inlichten van de politie in uw geboortedorp stelde u dat het politiekantoor in uw dorp afgelegen was en dat de politie aangevallen zou worden door de maoïsten (CGVS, p.11). Als reden voor het niet inlichten van de politie in Kathmandu gaf u de waarschuwing van de Maobadi aan dat u vermoord zou

worden als u de politie zou inlichten (CGVS, p.11). Deze verklaringen voor het niet inroepen van bescherming door uw eigen autoriteiten zijn niet afdoende. Het is immers de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te krijgen tegen de belagers en eventuele verdere problemen met hen te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend ook niet optreden. Ook bevreemdend is het feit dat u, ofschoon u gedurende 2 jaar continu op straat en in uw huurwoning in Kathmandu met de dood bedreigd werd door de Maobadi, steeds op hetzelfde adres in Kathmandu bleef wonen. Als verklaring hiervoor stelt u dat u een moment afwachtte om een contactpersoon te vinden die u zou helpen om naar Europa te vluchten. Gevraagd of u zich niet elders in Nepal zou kunnen vestigen, stelde u geen keuze te hebben omdat u uitging van de premisse dat uw situatie in Nepal overal dezelfde zou zijn (CGVS, p. 16). Gezien de preciaire situatie waarin u beweerde zich op dat moment te bevinden, kan dit niet voldoen ter verantwoording van uw nalaten om elders in Nepal te gaan wonen.

Los van bovenstaande bleek ook uw algemene kennis van de recente politieke geschiedenis in Nepal onvoldoende. Zo wist u niet wanneer koning Gyanendra aan de macht was gekomen, noch wanneer zijn regeerperiode ten einde liep (CGVS, p.16 en 17). Zo situeerde het einde van de monarchie verkeerdelijk ongeveer 9 à 10 jaar geleden en dus voor uw traditioneel huwelijk dat 5 à 6 jaar geleden werd afgesloten (CGVS, p. 17), terwijl uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat de afschaffing van de monarchie in Nepal dateert van mei 2008. Als reden voor uw ontoereikende kennis hier kwam u met de weinig overtuigende uitleg analfabeet te zijn. U slaagde er evenmin in aan te geven op welke wijze de koning in Nepal van de macht werd verdreven en de republiek in Nepal tot stand kwam. Hierop gaf u herhaaldelijk een vaag antwoord, dat dit alles plaats heeft gevonden nadat de maoïsten aan de macht zijn gekomen (CGVS, p. 16-17). U bleek evenmin de naam van de koninklijke dynastie in Nepal te kennen, wat zeer verwonderlijk is als aanhanger van de koning (CGVS, p. 15). Opmerkelijk is tevens dat u de naam niet kent van de partij van de maoïsten, de (U)CPN-M ((Unified) Communist Party of Nepal - Maoist) (CGVS, p. 15). Het betreft hier nochtans de grootste partij in Nepal. Gevraagd naar de naam van de alombekende jongerenafdeling van deze partij, YCL (Youth Communist League), bleef u tevens een antwoord schuldig en hierna geconfronteerd met de naam van deze jongerenafdeling bleek u geen idee te hebben dat het hier om de jongerafdeling van (U)CPN-M gaat (CGVS, p. 16 en 18). Ook de naam van de gewapende vleugel van de maoïsten, het Volksbevrijdingsleger of PLA (People's Liberation Army) bleek u niet te kennen. U had het hier verkeerdelijk over Maobadi Ladaku (vertaald: Maobadi Strijders) (CGVS, p. 21). Aangezien u twee jaar lang consequent door de maoïstische strijders onder druk werd gezet om hun partij te vervoegen, mag ook hier verwacht worden dat u op zijn minst de officiële benaming van hun gewapende vleugel kent. U kon ook zeer weinig gebeurtenissen van uw tweejarig verblijf in Kathmandu aanhalen, noch uit uw dagelijks leven, noch uit de lokale berichtgeving. Als reden hiervoor gaf u aan uw huurwoning niet verlaten te hebben uit angst voor de Maobadi. Daarnaast slaagde u er ook niet in enig begin van bewijs neer te leggen van uw effectief verblijf in Kathmandu.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan de door u uiteengezette vluchtmotieven en kan tevens ernstig getwijfeld worden aan uw beweerde recente verblijf in Nepal.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd als bijlage aan het administratieve dossier gevoegd.

Het door u neergelegde identiteitsattest is niet van die aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit staat hier immers op geen enkel ogenblik ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt de schorsing en de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door

de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: zorgvuldigheidsplicht. Hij citeert terzake diverse rechtsleer en rechtspraak.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.3. Bij de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker opkomt tegen de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing en wil dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de feitelijke beoordeling overdoet. Hij voert dan ook de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792 van; RvV 30 januari 2009, nr. 22.422; RvV 29 augustus 2008, nr. 15.335).

3.2. In het kader van de asielprocedure draagt de kandidaat-vluchteling een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS 19 december 2006, nr. 166.028; RvS 27 september 2006, nr. 162.792). Het staat verzoeker vrij te bewijzen dat wat de commissaris-generaal stelt dat hij verklaard heeft, op een andere manier werd gezegd. Het volstaat echter niet eenvoudigweg te ontkennen dat de weergegeven verklaringen niet zouden overeenstemmen met hetgeen gezegd werd. De afgevaardigde ambtenaar van het Commissariaat-generaal heeft er geen persoonlijk belang bij dat de verklaringen van de asielzoeker onjuist zouden worden weergegeven. Tot bewijs van het tegendeel, bestaat het vermoeden dat wat in het gehoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470).

3.2.1. Verzoeker stelt dat hij voor de DVZ heeft verklaard “dat de mensensmokkelaar altijd naast hem stond wanneer hij zijn paspoort moest tonen aan de douane maar dat hij het daarna meteen moest terug

afgeven waardoor hij niet in staat was om het paspoort grondig te bestuderen" en dat hij het daarom niet herhaald heeft voor het CGVS. Dergelijke bewering druist volledig in tegen hetgeen verzoeker uitdrukkelijk op de DVZ verklaarde "Ik had een Indisch paspoort met mijn foto erin en op naam van Ram Tamang" en waar hij met geen woord repte over het al dan niet individueel passeren van de douane (Verklaring DVZ vraag 34). Daar waar verzoeker beweert dat hij dit niet meer herhaald heeft op het CGVS en waar hij tevens beweert zelf zijn paspoort te hebben getoond aan de douane, wordt dit eveneens frequent en uitdrukkelijk tegengesproken door verzoekers eigen verklaringen op het CGVS: "Welke documenten gebruikte u in de luchthaven van Delhi om naar Europa te komen? Alles is via de smokkelaar gebeurd, ik weet niets. Had u een paspoort? Elke keer had de agent de paspoort bij hem" (...) "Welke naam had u volgens dat paspoort? Ik weet niets, want alles was gedaan door de smokkelaar. Dus de naam nooit geweten? Neen ik weet niets." (...) "Ooit de reispas gezien? Neen hij heeft het nooit aan ons gegeven, het was altijd bij hem." (...) "Wat voor foto stond er in paspoort? Hij liet het ons nooit toe om erin te kijken. Heeft u de details van de reispas ooit gekend? Neen ik weet er niets van, het was altijd bij de smokkelaar. Dus de smokkelaar heeft de details nooit verteld? Neen." (...) "Leg eens uit in de luchthaven van Delhi om het vliegtuig naar Frankrijk te nemen: hoe vaak en waar werd u gecontroleerd en moest u uw documenten tonen? Ik weet het niet, alles was gedaan door de smokkelaar, hij was met mij en deed alles. Dus u weet niet hoe vaak u uw documenten moest tonen? Neen. Nooit uw documenten persoonlijk moeten tonen? Neen alles gedaan door de smokkelaar. Documenten moeten invullen in de luchthaven van Delhi? Alles gedaan door de smokkelaar, ik heb niets gedaan. Geen controle bij het opstappen op het vliegtuig? De smokkelaar zei "zwijg jij maar en ik zal alles regelen". Dus toen ook geen documenten persoonlijk moeten tonen? Neen, nooit. En in Frankrijk hoeveel keer identiteitscontrole gehad? Herinner ik met niet. Wat zou je dan antwoorden als de Indische of Franse autoriteiten je zouden vragen naar je reisdoel? De agent was bij ons tot we in België arriveerden. Dus gedurende uw hele route naar België nooit persoonlijk uw documenten moeten tonen? Neen alles werd door de agent gedaan." (gehoorverslag CGVS p. 6-7, tevens, volhardend in deze verklaringen, p. 19-20). Verzoeker kan dan ook niet ernstig menen dat hij nu een volledig nieuwe versie van de feiten kan geven, die volledig indruist tegen wat hijzelf eerder verklaarde en bevestigde. Derhalve blijft de door de commissaris-generaal omstandige motivering op dit punt overeind.

3.2.2. Aangaande de vaststelling met betrekking tot de vaagheid van het tijds kader van en de wisselende verklaringen over de incidenten met de Maobadi, merkt verzoeker op dat de commissaris-generaal het niet goed begrepen heeft en aldus verkeerdelijk weergeeft. Ook hier beperkt verzoeker zich tot het tegenspreken van zijn eigen verklaringen (gehoorverslag CGVS p. 8-11, p. 13-14), doch zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.2.3. Verzoeker betwist niet dat zijn algemene kennis van de recente politiek in Nepal ruim onvoldoende is maar wijt dit aan zijn ongeschooldheid. Daargelaten dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers handtekening wijst op een geschooldheid (niet eenvoudig maar wel consistent en gemaakt op basis van letters), toont verzoeker niet aan dat analfabetisme de verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat zou zijn zijn leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Uit de gehoorverslagen blijkt dat de dossierbehandelaar eenvoudige, duidelijke vragen stelde die verzoeker kennelijk kan volgen en waarvan hij de logica en inhoud correct begrijpt. Bovendien waren de vragen met zorg voor individualisering aangepast aan de leefwereld van het door verzoeker voorgehouden profiel en met een zekere behulpzaamheid die op zich niet noodzakelijk moet (onder meer "welk seizoen was het toen?" en "voor uw huwelijk dus?" CGVS-verhoor p. 9 en p. 17). Ten slotte werd verzoeker tijdens het verhoor bijgestaan door zijn advocaat zodat deze zijn eventuele beperkingen kon benadrukken, wat niet is gebeurd. Verzoekers onwetendheid kan aldus niet worden verweten aan het verhoor, de CGVS ambtenaar of de tolk.

Verzoekers onwetendheid betreft overigens dermate cruciale maatschappelijke en politieke gebeurtenissen, partijen en symbolen, dat ook een analfabeet in Nepal deze had moeten kennen, zeker daar waar verzoeker uit een royalistische familie komt en jarenlang door de Maobadi bedreigd werd. Aldus kan vastgesteld worden dat verzoeker onwetend blijft over de vlag van de Maobadi en zijn kleuren, de officiële naam van de maoïstische partij, de naam van de oorlog van de Maobadi tegen de autoriteiten, de naam van de koninklijke familie, de naam van de opstand van de Maobadi tegen de koning, de naam van de jeugdorganisatie van de Maobadi (gehoorverslag CGVS p. 15-16). Daar waar niet uit te sluiten valt dat de term "Laraku" in de volksmond wordt gebruikt om het PLA aan te duiden,

verklaarde verzoeker wel degelijk niet te weten wat de naam van de jeugdorganisatie van de maoïsten is (zie gehoorverslag CGVS p. 16). Ook toen hem werd gevraagd of hij ooit had gehoord van YCL en waarvan dit de afkorting was, legde verzoeker niet de link met de jongerenafdeling van de maoïsten (zie gehoorverslag CGVS p. 18). Verzoekers stelling in het verzoekschrift dat hij er zeker van is dat hij de YCL heeft genoemd tijdens het gehoor voor het CGVS, kan niet blijken uit het gehoorverslag. Ten slotte dient te worden vastgesteld dat verzoekers asielrelaas op zich ongerijmd voorkomt. Immers kan niet worden ingezien waarom de Maobadi jarenlang iemand zouden bedreigen die ze willen inlijven in hun rangen en evenmin waarom ze iemand zouden willen inlijven die duidelijk afzijdig wil blijven van hun politiek.

3.2.4. Verzoeker beperkt zich verder tot het herhalen van het asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het formuleren van verwijten naar het CGVS toe en het maken van niet-pertinente beweringen en persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekers gehele asielrelaas komt dan ook verzonnen voor, te meer nu hij niet betwist dat uit de aan het administratief dossier toegevoegde objectieve informatie blijkt dat de Maobadi sinds het vredesakkoord van november 2006 ontwapend en ondergebracht werden in militaire kampementen waar zij nog steeds verblijven.

3.3. De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging, die een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, nrs. 40, 41, 195, 196 en J. HATHAWAY, *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto, 1991, blz. 72).

Daargelaten of de *in casu* louter verbale bedreigingen een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of het subsidiaire beschermingsstatuut kunnen uitmaken, stelt de Raad tevens vast dat verzoeker heeft nagelaten hulp of bescherming te zoeken bij zijn eigen nationale autoriteiten. Voorts stelt verzoeker dat hij tijdens zijn verblijf in Kathmandu in de onmogelijkheid was om te verhuizen aangezien hij in die periode druk op zoek was naar een mensensmokkelaar en hij alle geld nodig had om de mensensmokkelaar uiteindelijk te kunnen betalen zodat verhuizen zou betekenen dat zijn vlucht uit Nepal met onbepaalde tijd zou moeten worden uitgesteld, hetgeen allerm minst volstaat als verschoning daar de internationale bescherming enkel kan worden verleend indien de kandidaat-vluchteling geen intern hervestigingsoptiek heeft. Daarenboven klemt dergelijke vergoelijking met verzoekers eerdere verklaringen daar waar hij stelde *"Ik had geen contacten om het land te kunnen verlaten en ik had geen keus ik moest in Kathmandu blijven en dan heb ik contact gemaakt met de smokkelaar en dan heb ik het land verlaten"* en *"ik had geen keus ik dacht dat het overal in Nepal hetzelfde zou zijn en dus ben ik gebleven"* (gehoorverslag CGVS, p. 16).

3.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.5. In het verzoekschrift vraagt verzoeker geen toekenning van subsidiaire bescherming. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van zijn asielaanvraag zijn er ook geen elementen die erop wijzen dat verzoeker in geval van terugkeer naar Nepal een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.6. Het aangehaalde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK